

сгъстеността, бихъ казалъ, въ напрежението на отпадналостта у Яворова:

Притвориха задъ себе си врата другари...  
Азъ искамъ въздухъ и прохлада, какъ да стана?  
И вечеръ приближава... Пладнята настана  
срѣдъ пушекъ отъ тютюнъ и винни пари.

Поменахме за Матерлинковския духъ на пѣснитѣ „Въздишка“, „Теменуги“, „Тома“, „Молете се на царя“, че и „Недейте я разбужда“.

Загатнатитѣ образи въ „Въздишка“, тѣй хармонично съчетани, излъчватъ онзи елегиченъ парфюмъ, онази неотразима мелодия, въ която сякашъ е разтворена душата на поета — неговата болна меланхолия.

А въ „Теменуги“ съчувствието му къмъ болнитѣ цвѣта ги одухотворява въ живи символи на изоставеностъ и безпомощностъ. По-право: ние схващаме стихотворението като съдържателна и сочна алегория:

Интересно е като мотивъ и композиция „Тома“. Безсилието на човѣка — на човѣцитѣ отъ колѣното на Прометея — тукъ добива нѣкакво универсално потвърждение. Десеттѣ вестители на деня сж съ изгаснали факли срѣдъ „космическия хаосъ“ и чакатъ и молятъ за подслонъ и свѣтлина. Напраздно. Премного старъ е пазителътъ на небесното огнище — огньътъ е изгасналъ. Така е разрешенъ у Яворова прометеевскиятъ проблемъ: вмѣсто гордо непокорство и бунтъ срещу небето, трагично безсилие и безнадежностъ.

Особено нѣжна е елегията на самотността и безприютността въ „Недейте я разбужда“. Душата на поета е безнадеждно болно дете, приютено отъ нощта: